

Λίγα λόγια για τους αναρχικούς της μεταπολίτευσης που δεν υπάρχουν πια
Του Φίλιππα Κυρίτση

Το παρακάτω ιστορικό σημείωμα γράφτηκε το 1994 για το περιοδικό «Ιδεοδρόμιο» του αγαπητού μου φίλου και συντρόφου, εκδότη του βιβλίου μου «Το Τρελόχαρτο», Λεωνίδα Χρηστάκη και δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο τεύχος ¾ της Β΄ περιόδου του περιοδικού (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1995). Ξαναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Η Πλατεία Εξαρχείων» και πρόσφατα σε ένα βιβλιαράκι που ο ακαταπρόσβλητος και παραγωγικότερος Λεωνίδας κυκλοφόρησε πρόσφατα για την ιστορία της πλατείας Εξαρχείων.

Σ' όλη μου τη ζωή προσπάθησα να μιλάω για ανθρώπους και για πράγματα που η ελεγχόμενη και κατευθυνόμενη από το κράτος και τα κάθε είδους αφεντικά κοινωνία, προσπαθεί να τα κρύβει πάση θυσία. Πράγματα που αφορούν την καθημερινή μας ζωή και τους ανθρώπους που μας περιστοιχίζουν. Πράγματα που συνθέτουν την πραγματικότητα που εμείς ζούμε κι όχι την πραγματικότητα των άλλων, που μας προβάλλεται μέσα από τα βιβλία, τον κινηματογράφο, τα τραγούδια, τις εφημερίδες, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, κλπ. Αυτή η πολύχρωμη και ελκυστική πραγματικότητα που δεν ζούμε, αλλά οι περισσότεροι νομίζουν ότι την ζούνε, λόγω του ότι το μυαλό τους βομβαρδίζεται από εικόνες και παραστάσεις της, λειτουργεί σαν ναρκωτικό, το οποίο ναρκώνει τις αισθήσεις μας και μας κάνει να χάνουμε την αίσθηση και του τόπου και του χρόνου. Εγώ που προσπαθώ πάντα να βλέπω τα πράγματα, όπως είναι, όσο κι αν αυτό είναι επώδυνο, και που προσπαθώ να λέω σχεδόν πάντα την αλήθεια, όσο κι αν αυτό μου έχει κοστίσει ακριβά στη ζωή μου, θα ήθελα μ'αυτό το άρθρο να απευθυνθώ πρώτα σ' αυτούς που την δεκαετία του εβδομήντα αποτελούσαν τον πολύχρωμο κόσμο των αναρχικών των Εξαρχείων, για να τους θυμίσω, ότι όσα χρόνια κι αν πέρασαν κάποιοι μείνανε για

πάντα οι ίδιοι, και κατόπιν στους νεότερους που μισούν αυτήν την κοινωνία της αδικίας, του ψέματος και της βίας και θέλουν να την αλλάξουν, για να τους επιβεβαιώσω την υποψία τους ότι η κοινωνία δεν μπορεί όλους να τους ισοπεδώσει και να τους αφομοιώσει, γιατί μερικοί ζούνε και πεθαίνουν απροσάρμοστοι.

Στα πρώτα χρόνια μετά την μεταπολίτευση του 1974, ο πολιτικο-ιδεολογικός χώρος των αναρχικών των Εξαρχείων λειτουργούσε, καλώς ή κακώς, σαν οικογένεια. Πράγμα που σημαίνει ότι οι αναρχικοί ήξεραν ο ένας τον άλλο με το ψευδώνυμο του, κουτσομπόλευε ο ένας τον άλλο, έλεγχε ο ένας τον άλλο, όσον αφορά τις βασικές του επιλογές, και όλοι υπάκουαν σε κάποιους καθιερωμένους τρόπους συμπεριφοράς και κάποιες γενικές στάσεις στη ζωή, η παραβίαση των οποίων συγκέντρωνε την κατακραυγή και τον εμπαιγμό των 'συντρόφων' τους. Αυτοί οι καθιερωμένοι, στα πλαίσια της πολιτικο-ιδεολογικής αυτής οικογένειας, τρόποι συμπεριφοράς και οι γενικές στάσεις ζωής είναι αυτά που για τους ανθρώπους που έχουν πια πεθάνει, μας

κάνουν να τους θεωρούμε κάπως δικούς μας και να μιλάμε γι' αυτούς μεταξύ μας, όσοι έχουμε επιβιώσει από εκείνη την εποχή. Για μερικούς από αυτούς τους αναρχικούς που έζησαν και δεν ζούνε πια θέλω να μιλήσω σ' αυτό το κειμενάκι, γιατί είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι κανένας άλλος δεν μίλησε, δεν μιλάει, ούτε θα μιλήσει γι' αυτούς και την προσφορά τους στον αγώνα για την αναρχία, δηλ. για μια κοινωνία ελευθερίας και ισότητας, χωρίς ψέμα και χωρίς βία, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο. Το κειμενάκι αυτό το θεωρώ σαν ένα μικρό ευχαριστώ για την προσφορά των παιδιών αυτών στον αγώνα για την αναρχία, όσο μικρή και αμφιλεγόμενη κι αν ήταν αυτή. Τους ευχαριστώ γιατί νομίζω ότι ό,τι πιο όμορφο υπάρχει στην ζωή είναι να αγωνίζεσαι για την ελευθερία και την ισότητα, για μια κοινωνία στα μέτρα του ανθρώπου, με λίγα-λόγια για την αναρχία.

Ένας άνθρωπος που, σίγουρα, θα μου μείνει αξέχαστος, είναι ο Γιώργος ο Λέτσιος, με το παρατσούκλι Αρκούδος. Τον γνώρισα στις συζητήσεις για την δημιουργία μιας ομάδας με ιδεολογική συνοχή, που γινόντουσαν τότε στο σπίτι που κρατούσε το Ροκ συγκρότημα Σπυριδούλα. Εκεί, εκτός των άλλων, γνώρισα και την Σοφία Αργυρίου, που μετά τον γάμο μας και την συνακόλουθη φυλάκισή μας έγινε γνωστή σαν Σοφία Κυρίτση, όπως και τον Κυριάκο Μαζοκόπο, που είναι φυλακισμένος εδώ και τέσσερα χρόνια στις φυλακές Κορυδαλλού, γιατί στις 8 Νοέμβρη 1990 έσκασε μια βόμβα στα χέρια του, με συνέπεια να χάσει το ένα του μάτι και το ένα του χέρι.

Ο Γιώργος ο Λέτσιος, μαζί με την Σοφία Αργυρίου, τον Νίκο Μπαϊκούση, με το παρατσούκλι Βαρώνος, τον Μιχάλη Πρωτοψάλτη, που αργότερα του κόλλησαν το παρατσούκλι Κόκορας, λόγω του ότι έβγαλε το αναρχικό περιοδικό 'Ο Κόκορας που λαλεί στο σκοτάδι', τον Σάκη Παπαδόπουλο, με το παρατσούκλι Καρχαρίας, που

αργότερα έγινε φωτορεπόρτερ, έναν άλλο με το παρατσούκλι Μαρκήσιος, έναν Μάριο και τον Αντωνάκη τον Γκιών, καταδικάστηκε στα τέλη '76, αρχές '77 σε έντεκα μήνες φυλακή, γιατί στο μπαλκόνι των γραφείων της 'Επιτροπής ενάντια στην επιστημονική καταπίεση' υπήρχε το πανώ 'ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ'. Η Επιτροπή στεγαζόταν στο δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Γιώργου Νταλιάνη, ο οποίος έχει μεταφράσει, μεταξύ άλλων, και το βιβλίο 'Φεντεραλισμός, Σοσιαλισμός, Αντιθεολογισμός' του Μιχαήλ Μπακούνιν, εκδόσεις 'Ελεύθερος Τύπος' και έχει γράψει, μεταξύ άλλων, το βιβλίο 'Το Σύμπαν της Ιεραρχίας'. Αυτό το σύμπαν τον κατάπιε και βρίσκεται κλεισμένος εδώ και πολλά χρόνια στο Δημόσιο Ψυχιατρείο, υφιστάμενος στο πετσί του την επιστημονική καταπίεση.

Η δίκη που είχε γίνει τότε υπήρξε αρκετά επεισοδιακή, γιατί στην πρόκληση των δικαστών να κάνουν πως δεν ξέρουν τίποτα για τους αναρχικούς, απάντησε ο ιδιαίτερα γνωστός στην εποχή του αναρχικός εκδότης και αγωνιστής Χρήστος Κωνσταντινίδης, με το να πεταχτεί μέσα από το ακροατήριο και να τους πει ότι δεν τους αναγνωρίζει και ότι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να δικάζουν εμάς τους αναρχικούς. Η έκρηξη της αγανάκτησης του Χρήστου έκανε τους δικαστές να διατάξουν την κράτησή του και αυτό με την σειρά του έκανε τον Γιώργο το Φρήκ να πάθει επιληπτική κρίση και να πέσει στο πάτωμα και να χτυπιέται. Η δίκη διακόπηκε και όταν, τελικά, συνεχίστηκε κατέληξε, γύρω στις 4 η ώρα το πρωί, σε καταδίκη των 8 κατηγορουμένων σε 11 μήνες φυλακή με ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης.

Πολλές φορές διαδήλωσα μαζί με τον Λέτσιο στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, πολλές φορές μας κυνήγησε η αστυνομία, με αποκορύφωμα τα επεισόδια της Πρωτομαγιάς του 1977. Ενθύμιο μου από τότε μια φωτογραφία του μπλοκ των αναρχικών, η οποία δημοσιεύτηκε σε όλες τις εφημερίδες, όπου φιγουράρω και εγώ. Στο κέντρο της ο 'πρώτος βουβός μασκοφόρος'. Η φωτογραφία αυτή έγινε μετά αφίσα, αφού της προστέθηκε σαν λεζάντα ένα τσιτάτο του Καρδινάλιου του Ρετζ, και κυκλοφόρησε από την Διεθνή Βιβλιοθήκη, τον εκδοτικό οίκο του Χρήστου Κωνσταντινίδη. Πολλές φορές βρέθηκα με τον Λέτσιο στα δικαστήρια της Σανταρόζα, που τώρα έχουν κατεδαφιστεί, συμπαραστεκόμενος στους δικαζόμενους συντρόφους. Στους διαδρόμους αυτών των δικαστηρίων γνώρισα και τον Παναγιώτη Λιβερέτο, για τον οποίο θα μιλήσω παρακάτω. Εκεί γνώρισα και τον Ζωγονόπουλο ή Πολυζωγονόπουλο, δεν θυμάμαι καλά, με το παρατσούκλι Τούβλας, λόγω του ότι έγινε πρωτοσέλιδο σε κάποια εφημερίδα, να πρωταγωνιστεί σε επεισόδια με την αστυνομία, έξω από τα ίδια δικαστήρια, με δύο τούβλα στα χέρια του, ένα στο κάθε χέρι.

Με τον Λέτσιο, την Σοφία, τον Κόκορα και άλλα παιδιά, στο σπίτι του Νίκου του Μπαλή, βγάλαμε την προκήρυξη για τα επεισόδια της Πρωτομαγιάς του 1977, με τον τίτλο 'Εμείς είμαστε οι ρομαντικοί, οι προκλητικοί και οι οργισμένοι'. Μαζί του συνεργάστηκα αργότερα σε δύο ομάδες. Μία για την κριτική της εκπαίδευσης, η οποία μαζευόταν σ' ένα σπίτι της οδού Φυλής, και μία για την έκδοση ενός εντύπου, το οποίο απευθυνόταν στους αναρχικούς και κυκλοφόρησε το καλοκαίρι του 1977 με τον τίτλο Δελτίο νούμερο 1. Εκεί υπάρχει το μοναδικό άρθρο του που έχω στα χέρια μου τυπωμένο. Την ίδια εποχή ήταν που είχε κάνει απεργία πείνας στην είσοδο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, πάνω στην Πανεπιστημίου, ο Μιχάλης Αναστασιάδης, απολυμένος υπάλληλός του. Εγώ και ο Λέτσιος ήμασταν, μεταξύ άλλων, στο απέναντι πεζοδρόμιο, όταν οι μπάτσοι πέρνανε τον Αναστασιάδη σηκωτό, για να τον πάνε με το ζόρι σε κάποιο νοσοκομείο. Ο Λέτσιος φώναζε 'Μπάτσοι, μπασκίνες, σας μένουν λίγοι μήνες'. Που να 'ξερε ότι αυτουνού του ίδιου, του μένανε λίγα χρόνια ακόμη.

Τον Σεπτέμβρη ή Οκτώβρη 1977 οι αναρχικοί της πλατείας Εξαρχείων δέχτηκαν επίθεση από τους Εκκετζήδες (φίλοι και οπαδοί του Μαρξιστικο-Λενινιστικού Ε.Κ.Κ.Ε.). Απάντησαν με βόμβες Μολότωφ, με τις οποίες χτύπησαν τα γραφεία της φοιτητικής παράταξης του Ε.Κ.Κ.Ε., της Α.Σ.Π.Ε. Γι' αυτήν την υπόθεση ο Γιώργος ο Λέτσιος παραπέμφθηκε να δικαστεί το 1978, κατηγορούμενος για κακούργημα, και έμεινε προφυλακισμένος μερικούς μήνες μέχρι να αθωωθεί με βούλευμα. Τελευταία φορά που τον είδα ήταν το 1982, στην πλατεία Τζιρακοπούλου, στο Βύρωνα (ήταν Βυρωνιώτης). Ήταν απογοητευμένος γιατί έβλεπε ότι η εποχή της μεταπολίτευσης, που όλοι μιλούσαν για επανάσταση και ήταν ντροπή να δηλώνει κάποιος νέος Νεοδημοκράτης, που για του αναρχικούς οι καθημερινοί αγώνες με την εξαιρετικά εχθρική κοινωνία, που τους περιέβαλλε, ήταν τρόπος ζωής, είχε πια περάσει ανεπιστρεπτί. Μετά από λίγους μήνες πληροφορηθήκαμε ότι πέθανε από καρκίνο στο συκώτι. Ήταν 27 χρονών.

Ο Παναγιώτης Λιβερέτος δεν έφτασε ούτε καν την δεκαετία του '80. Αυτός είχε γίνει γνωστός για την ανταρσία στο πλοίο 'Aeolian Wind', όταν αυτό βρισκόταν σ' ένα λιμάνι της Βραζιλίας, τον Γενάρη του 1977. Ο Λιβερέτος ήταν μηχανικός στο καράβι αυτό. Η ανταρσία κατεστάλη με επέμβαση της Βραζιλιάνικης αστυνομίας, οι εξεγερμένοι κλείστηκαν στις απάνθρωπες Βραζιλιάνικες φυλακές και μετά σταλήθηκαν στην Ελλάδα. Μετά από μια σειρά δικών με την πλοιοκτήτρια εταιρεία, ο Λιβερέτος βρέθηκε στην φυλακή κατηγορούμενος ότι χτύπησε τον δικηγόρο-εκπρόσωπο της εταιρείας, σε μια από αυτές τις δίκες. Ήταν αρχές καλοκαιριού 1977. Έβγαλε ένα κείμενο από την φυλακή, μέσω της δικηγόρου Κατερίνας Ιατροπούλου, το οποίο ήρθε στα χέρια της Σοφίας. Εγώ, η Σοφία, ο Γιώργος ο Λέτσιος και μια άλλη κοπέλα, από την ομάδα κριτικής στην εκπαίδευση, τη Βάνα, φτιάξαμε μια ομάδα

συμπαράστασης, βγάλαμε μια προκήρυξη και την μοιράζαμε μπροστά από την μπροστινή είσοδο του Πολυτεχνείου, φωνάζοντας με μια ντουντούκα, που είχαμε πάρει από τον Χρήστο τον Κωνσταντινίδη. Αυτή η κινητοποίησή μας ώθησε κι άλλους αναρχικούς να του συμπαρασταθούν, με πρώτο τον Καβάτζα.

Μετά από 15 μέρες απεργία, βγήκε από την φυλακή, αφού ο δικηγόρος απέσυρε

την μήνυση. Κυκλοφόρησε λίγο στην πλατεία Εξαρχείων, όπου δεν του έδινε κανένας σημασία, μπήκε και βγήκε μερικές φορές και στο γραφείο της δικηγόρου Κατερίνας Ιατροπούλου, όπου τον είδα για τελευταία φορά τον Αύγουστο του 1977. Δεν του είπα για τους αγώνες που είχα κάνει, όσο αυτός ήταν στη φυλακή. Στο τέλος του μήνα εκείνου βρέθηκε καμένος στην ταράτσα του σπιτιού του, στον Ασύρματο. Συνθήκες θανάτουαν εξακρίβωτες. Θεωρήθηκε αυτοκτονία. Ήταν 30 χρονών. Στην ζωή του και στο έργο του είναι αφιερωμένο το 11ο τεύχος του περιοδικού 'Πεζοδρόμιο' που έβγαζε ο Χρήστος Κωνσταντινίδης.

Ο συγκατηγορούμενος του Λέτσιου Νίκος Μπαϊκούσης, γνωστός σαν Βαρώνος,

μαζί με την Σοφία, τον Σάκη και τον Λέτσιο, λειτουργούσε στα τέλη '76, αρχές 77 σαν ένας από τους τσαμπουκαλήδες του χώρου. Συνήθιζε να χρησιμοποιεί αλυσίδα στις φασαρίες που γινόντουσαν, κάθε τόσο, μεταξύ των αναρχικών και των κομμουνιστών, της Κ.Ν.Ε. ή των Μαοϊκών οργανώσεων της άκρας αριστεράς. Οι τελευταίοι, Κνίτες και Μαοϊκοί, μισούσαν τους αναρχικούς περισσότερο κι από την αστυνομία, με αποτέλεσμα να τους σχίζουν τις αφίσες, να μην τους αφήνουν να μοιράσουν προκηρύξεις και να τους απομονώνουν στις διαδηλώσεις. Εγώ μαζί του δεν είχα σχεδόν καθόλου σχέσεις. Τον θυμάμαι μόνο καθισμένο στην πλατεία Εξαρχείων να με ρωτάει ειρωνικά αν ψάχνω την Σοφία, μια μέρα που είχα τσακωθεί μαζί της και είχαμε χωρίσει, και επίσης στα επεισόδια με τους Μαοϊκούς, τους Εκκετζήδες, να περιστρέφει μια αλυσίδα, για να τους φοβίσει. Η σχέση του με τα σίδερα οφείλεται στο ότι ήταν σιδεράς, νομίζω από την Νέα Ιωνία. Από το 1978 που μπήκα στη φυλακή, μέχρι το 1985 δεν ξανάκουσα τίποτα γι' αυτόν μέχρι που διάβασα στη εφημερίδα ότι οδηγήθηκε σε κώμα, από το Ψυχιατρείο Κρατουμένων στο Γενικό Νοσοκομείο της Νίκαιας, όπου άφησε και την τελευταία του πνοή. Αργότερα έμαθα ότι είχε μπει πριν 10 μήνες στη φυλακή για κλοπές και είχε καταδικαστεί σε έξι χρόνια φυλακή. Το τι του κάνανε στο Ψυχιατρείο Κρατουμένων και τον καταστήσανε φυτό, δεν θέλει ρώτημα. Όπως συμβαίνει κατά κανόνα, τον θάνατο του τον χρεώθηκε ένα πολιτικό νοσοκομείο, για να μην γίνει καμιά έρευνα στις φυλακές. Ήταν 26 χρονών.

Τον 'Τούβλα' τον είχα δει στις φυλακές Κορυδαλλού, το 1980 ή 1981. Μου είχε πει ότι ήταν φυλακισμένος για κλοπές. Πολύ αργότερα, τον είχα δει σ' ένα λεωφορείο της διαδρομής Μελίσσια-Αθήνα, όπου μιλήσαμε, σαν παλιοί καλοί φίλοι, και μου είπε ότι δουλεύει σε κάποια οικοδομή με τον πατέρα του, νομίζω. Σχετικά πρόσφατα, στην κηδεία της Κατερίνας Γώγου, μου είπαν ότι έχει πεθάνει από ναρκωτικά. Δεν πρέπει να ήταν πάνω από 35 χρονών.

Ο Στέλιος ο Υψινέσκης, ήταν ένας άλλος μαχητικός σύντροφος που τον γνώρισα κι αυτόν στους διαδρόμους των δικαστηρίων, που εκείνη την εποχή δικάζαν σχεδόν κάθε μήνα αναρχικούς. Μου είχε κάνει εντύπωση γιατί κουρευόταν σχεδόν γουλί κι άφηνε μια φουντίτσα. Κάτι ασυνήθιστο, εκείνη την εποχή, που όλοι οι αναρχικοί είχαν μακριά μαλλιά. Τελευταία φορά τον είδα το φθινόπωρο του 1977, έξω από το σπίτι μου στην Ασκληπιού 163, όπου μέναμε εγώ και η Σοφία, όταν μας συνέλαβε η αστυνομία το 1978. Κάποια μέρα, στη δεκαετία του '80, διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι ο Υψινέσκης βρέθηκε μαχαιρωμένος στο Πεδίο του Άρεως. Η αστυνομία απέδωσε την δολοφονία του σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών, μεταξύ εμπόρων ναρκωτικών. Αυτός που τον σκότωσε πιάστηκε και δικάστηκε σε λίγα χρόνια φυλάκιση. Ο Στέλιος δολοφονήθηκε πριν φτάσει τα 30 χρόνια ζωής. Νομίζω ήταν 27 χρονών. Έχω φυλάξει τα σχετικά αποκόμματα των εφημερίδων αλλά δεν τα έχω πρόχειρα.

Δεν θα μιλήσω για τον Νικόλα 'Ασιμο, που αυτοκτόνησε με απαγχονισμό τον Μάρτη του 1988, σε ηλικία 38 χρονών, γιατί και έχουν ειπωθεί πολλά γι' αυτόν και εγώ έχω ξαναγράψει γι' αυτόν στο βιβλίο μου 'Το τρελόχαρτο'.

Ούτε για μια από τις κορυφαίες προσωπικότητες του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα, τον Χρήστο Κωνσταντινίδη, που πέθανε από καρκίνο σε ηλικία 44 χρονών περίπου, γιατί γι' αυτόν χρειάζεται να πει κανείς πάρα πολλά, που σίγουρα δεν χωράνε σ' αυτό το άρθρο.

Θα αναφερθώ, τελειώνοντας, μόνο στην πρόσφατη αυτοκτονία του Βαγγέλη Λάμπρου, εκδότη του περιοδικού 'Εκτός Ελέγχου' στις αρχές της δεκαετίας

του '80. Πριν από το περιοδικό αυτό που έβγαλε τουλάχιστον 3 τεύχη, είχε βγάλει, το 1981, μαζί με τη Ροζίνα Μπέρκνερ το ενημερωτικό φυλλάδιο 'Η κοινωνία των φυλακών...', όπου στο μπροστινό εξώφυλλο φιγουράρει το τσιτάτο μου 'Πίσω από τους τοίχους των φυλακών κρύβονται τα αποδεικτικά στοιχεία των εγκλημάτων του κράτους'. Γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '80, κυκλοφόρησε ένα τεύχος του περιοδικού 'Ελεγχόμενο' και στα τέλη της δεκαετίας κυκλοφόρησε το βιβλιαράκι του 'Πιστοποιητικό θανάτου'. Εγώ τον Βαγγέλη το Λάμπρου τον είδα για πρώτη και τελευταία φορά το 1979 στις φυλακές της Αίγινας, όπου εγώ βρισκόμουν καταδικασμένος σε 9 χρόνια φυλακή σαν τρομοκράτης κι ο Λάμπρου ήταν φυλακισμένος για εκούσια απαγωγή της Λίτσας Τσαγκαράκη, μιας κοπέλας που παντρεύτηκε αργότερα και η οποία, το 1980, καταζητιόταν μαζί με την αδελφή της Κατερίνα για εμπρησμό των πολυκαταστημάτων Μινιόν, Κατράντζος κλπ. στο κέντρο της Αθήνας. Ο Λάμπρου με είχε τότε βοηθήσει να κουβαλήσω το κρεβάτι μου από την δεύτερη στην τέταρτη ακτίνα. Τις φυλακές της Αίγινας τις κλείσανε εδώ και 10 περίπου χρόνια, λόγω του ότι ήταν πολύ παλιές για να μπορούν να χρησιμοποιούνται ακόμα. Ο Βαγγέλης ο Λάμπρου κρεμάστηκε στην Αίγινα στις αρχές του καλοκαιριού.